

Rozhodnutie č.: RZK/5/2026
Správne konanie č.: 0061/SKO/2026

Bratislava, dňa 8. 4. 2026
Doložka právoplatnosti:

Rozhodnutie

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“ alebo „regulátor“) ako orgán príslušný podľa § 109 ods. 1 až 4 a § 110 ods. 1 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“), v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. Juraja Rybanského a členov senátu Mgr. Andrey Cox a Mgr. Michala Dzurjanina postupom podľa § 225 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. a podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon č. 71/1967 Zb.“) v správnom konaní č. 0061/SKO/2026 (predch. č. 0134/SKO/2025) vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu podľa § 152 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z. rozhodla, že správne konanie vedené s účastníkom konania:

Meta Platforms Ireland Limited, so sídlom: Merrion Road, Dublin 4, D04 X2K5, Írsko, registrovaného na Úrade pre registráciu spoločností v Írsku pod č. 462932

zastavuje

pretože odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Odôvodnenie

Rada na svojom zasadnutí dňa 8. 10. 2025 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči účastníkovi konania podľa § 152 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z. vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu v súvislosti s poskytovaním Facebook reelu používateľa s profilom *Rozhovory Maslovíčko* s názvom „Účasťou na dúhovom pochode podporujete úchyláctvo na verejnosti. Napríklad sadomaso praktiky a rôzne fetiše“, šíreného v rámci online platformy Facebook, dostupného na <https://www.facebook.com/reel/770624285626924>, ktorý mohol naplniť definíciu nelegálneho obsahu podľa § 151 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 14. 11. 2025, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 0061/SKO/2026 (predch. č. 0134/SKO/2025). Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol účastník konania upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb.

Dňa 21. 11. 2025 bola Rade doručená žiadosť právneho zástupcu účastníka konania o predĺženie lehoty na vyjadrenie o 15 dní, ktorej bolo vyhovené listom Rady č. 04212/2025 doručeným 26. 11. 2025.

Dňa 9. 12. 2025 bolo Rade doručené vyjadrenie účastníka konania k podkladom pre rozhodnutie.

Podkladmi pre rozhodnutie sú videozáznam zachytávajúci reels video „Účasťou na dúhovom pochode podporujete úchyláctvo na verejnosti. Napríklad sadomaso praktiky a rôzne fetiše.“ na profile *Rozhovory Maslovičko* na online platforme Facebook, prepis skutkového stavu a vyjadrenie účastníka konania.

Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v správnom konaní č. 0061/SKO/2026 rozhodla dňa 8. 4. 2026.

* * *

Dňa 19. 7. 2025 bolo na online platforme Facebook publikované krátke video, tzv. reel zachytávajúci muža, ktorý prezentuje svoj názor na blížiaci sa bratislavský pochod Dúhový Pride Bratislava 2025, ktorý sa mal konať 19. 7. 2025 v Bratislave. V tejto súvislosti muž vo videu deklaruje, že odmieta brať ohľad na to, ak jeho vyjadrenia niekoho urazia, pričom kumulatívne všetky aspekty spojené s týmto podujatím označuje za úchylné a všetky osoby spojené s týmto podujatím, menovite organizátori, účastníci, sympatizanti a podporovatelia sú podľa neho „úchylní“, resp. „úchyláci“. Prezentované tvrdenia opiera o názor, že Pride slúži na stretávanie sa práve „úchylných“ ľudí, ktorí údajne potrebujú verejne demonštrovať svoje sadomasochistické praktiky a fetiše, čo ohrozuje potenciálnych divákov a deti a má za následok, že i z takto dotknutých osôb sa stanú „úchyláci“. Tento názor je deklarovaný aj v popise predmetného videa „Účasťou na dúhovom pochode podporujete úchyláctvo na verejnosti. Napríklad sadomaso praktiky a rôzne fetiše.“ Prepis celého videa je uvedený nižšie:

„Nebudem chodiť okolo horúcej kaše. 19. júla je v Bratislave Pride. Dúhový pochod. A pravda je taká, že to je pochod úchylákov. Normálnych, plnokrvných úchylákov, ktorí propagujú úchyláctvo, ktorí tvrdia, že úchylné praktiky nepatria do spálne, ale na verejnosť, na Pride, čiže na verejnosť. Aby to videli všetci, aby to videli vaše deti, aby ste to videli vy. Aby ste sa aj vy raz stali úchylákmi. Myslím si, že už tie rukavičky, ktoré si ľudia niekedy zvyknú dávať, aby náhodou niekoho neurazili, aby náhodou nemali problémy, si treba stiahnuť a holými rukami povedať holú pravdu. Dámy a páni, organizátori dúhového Pride-u, ste úchyláci. Účastníci... ste úchyláci tiež alebo úchyláctvo podporujete, či už vedome alebo nevedome. Pretože sadomasochistické praktiky, keď predstierate, že ste pes a máte svojho pána, máte ho na obojku... To je úchylka. A kto má úchylku, je úchylák. Dúhový Pride je úchylná záležitosť. Dovidenia.“

* * *

Sloboda prejavu, zakotvená v čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti. Avšak sloboda prejavu nie je bez hraníc a nemá absolútny charakter. Ústava SR stanovuje možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií nasledovne: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.“ (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR). Taktiež Európsky dohovor o ochrane ľudských práv (čl. 10 ods. 2 Dohovoru) predpokladá limitáciu práva na slobodu prejavu stanovenú zákonom a nevyhnutnú v demokratickej spoločnosti, a to v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinom, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Príkaz k zamedzeniu šírenia nelegálneho obsahu, teda k zamedzeniu viditeľnosti obsahu či dokonca k jeho výmazu, predstavuje obmedzenie slobody prejavu, je to prostriedok, ktorý z imaginárneho voľného trhu myšlienok odstraňuje konkrétny prejav a de facto znemožňuje potencionálne konkurujúcim myšlienkam sa s daným prejavom deliberatívne vysporiadať, pričom samotný proces vysporiadania sa predstavuje v demokratickej spoločnosti hodnotu samu o sebe. Verejné orgány z povahy veci nie sú nadané legitimitou k všeobecnému posudzovaniu vhodnosti prejavu byť súčasťou tohto pluralitného a konkurenčného priestoru ideí, myšlienok a tvrdení, avšak je prijatý spoločenský, resp. na to nadväzujúci právne zakotvený konsenzus, že určité prejavy sú vylúčené z ochrany slobody prejavu. Svojou povahou sui generis inštitút zamedzenia šírenia nezákonného obsahu podľa § 152 zákona č. 264/2022 Z. z. je prejavom práve takého konsenzu, je však zároveň prostriedkom reduktívnym a zahŕňa len najzávažnejšie prejavy. Zákaz predstavuje akýsi prostriedok ultima ratio, ku ktorému sa pristupuje len v krajných prípadoch, akým je napríklad podpora terorizmu, schvaľovanie zločinov proti ľudskosti či podnecovanie k nenávisti.

V širších súvislostiach nie je tento zákonodarný prístup izolovaným javom, ale predstavuje minimalistický prejav princípov konceptu tzv. seba brániacej sa demokracie K. Loewensteina (*Militant Democracy and Fundamental Rights*, *The American Political Science Review*, Vol. 31, Issue 3, June 1937, pp. 417-432), vychádzajúci z premisy, že demokratický štát nie je povinný pasívne tolerovať prejavy smerujúce k podkopávaniu jeho základov. Legitimita samotnej existencie zásahu môže byť podporená aj východiskom Karla Poppera, podľa ktorého „neobmedzená tolerancia musí viesť k zániku tolerancie“. Rozšírenie neobmedzenej tolerancie aj na netolerantných, pri súčasnej neochote brániť tolerantnú spoločnosť proti náporu netolerantných povedie k zničeniu tolerantných a tolerancii samotnej. (*The Open Society and Its Enemies*, 1945, Vol. 1, Chapter 7, Note 4).

Uvedené teoretické východiská však zároveň implikujú potrebu striktnej viazanosti takéhoto zásahu na zákonné podmienky a jeho uplatňovanie len v nevyhnutnom rozsahu.

Vo všeobecnosti môžeme konštatovať, že pri posudzovaní legitimacy zásahov do základných práv zaručených (nielen) Európskym dohovorom o ľudských právach, musia takéto zásahy obstať v teste proporcionality. Zásah do základného práva by tak mal byť v súlade so zákonom, mal by sledovať legitímny cieľ a mal by byť zároveň nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Akýkoľvek zásah musí splniť požiadavku legality, teda vnútroštátne právo v materiálnom zmysle musí dosahovať istých kvalít týkajúcich sa jasnosti, presnosti či predvídateľnosti, súčasne musí sledovať jeden z legitímnych cieľov vymedzených v Dohovore spôsobilých k obmedzeniu kvalifikovaného práva a byť zároveň nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Test nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti sa potom istým spôsobom môže prelínať s tradičnými prvkami testu proporcionality aplikovanými vo vnútroštátnom práve, teda s posúdením vhodnosti, nevyhnutnosti a nakoniec s užším vyvažovaním konkurujúcich práv, resp. v konflikte stojaceho práva a verejného záujmu (Gerards Janneke, *How to improve the necessity test of the European Court of Human Rights*. *International Journal of Constitutional Law*, 2013, s. 467-468).

Uvedené požiadavky kladené na kvalitu zákona, ktorý umožňuje zásah do základného práva, je potrebné aplikovať aj na inštitút zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu podľa § 151 a § 152 zákona č. 264/2022 Z. z. Tento inštitút v abstraktnej rovine zákonnej úpravy spĺňa kritérium legality, keďže prostredníctvom odkazu na taxatívne vymedzené kategórie nelegálneho obsahu viazané na skutkové podstaty trestných činov poskytuje dostatočne jasné, presné a predvídateľné vymedzenie zásahových oprávnení správneho orgánu. Zároveň sleduje legitímne ciele uznané v zmysle čl. 10 ods. 2 Dohovoru, najmä ochranu práv a slobôd iných, verejného poriadku a bezpečnosti. Nevyhnutnosť zásahu v demokratickej spoločnosti je na normatívnej úrovni reflektovaná práve tým, že zákon viaže možnosť uloženia opatrenia na existenciu obsahu, ktorý už dosahuje intenzitu trestnoprávnej relevancie, čím vylučuje použitie tohto nástroja vo vzťahu k menej závažným, hoci aj spoločensky kontroverzným či nežiaducim prejavom. Zároveň neobsahuje represívnu sankciu v širšom slova zmysle, ale má

preventívno-nápravný charakter, ktorý je zameraný na zamedzenie šírenia identifikovaného nezákonného obsahu bez uloženia iných intenzívnejších zásahov, ako napríklad peňažných sankcií či iných obmedzení.

Z vyššie uvedených východísk vyplýva, že samotná aplikácia inštitútu zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu musí byť striktnie viazaná na zákonom vymedzené kategórie nelegálneho obsahu. Hodnotové a ústavnoprávne limity slobody sa teda v aplikačnej rovine premietajú do požiadavky subsumpcie konkrétneho prejavu pod zákonom presne určené znaky.

Pre samotnú aplikovateľnosť inštitútu zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu je preto určujúce vysporiadať sa s otázkou, či predmetný prejav môže naplniť znaky nelegálneho obsahu taxatívne vymedzeného v § 151 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z. Podľa § 151 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z. sa nelegálnym obsahom pre účely tohto zákona rozumie obsah, ktorý

- a) *napĺňa znaky detskej pornografie alebo extrémistického materiálu,*
- b) *podnecuje ku konaniu, ktoré napĺňa znaky niektorého z trestných činov terorizmu,*
- c) *schvaľuje konanie, ktoré napĺňa znaky niektorého z trestných činov terorizmu, alebo*
- d) *napĺňa znaky trestného činu popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti, trestného činu hanobenia národa, rasy a presvedčenia alebo trestného činu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti.“*

Korelácia nelegálneho obsahu podľa zákona č. 264/2022 Z. z. so znakmi uvedených trestných činov však nemôže znamenať nutnosť naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestných činov. K tomuto záveru nás vedie gramatický výklad § 151 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z., ktorý poskytuje definíciu pojmu *nelegálny obsah*. Tento obsah je objektívnym, vnímateľným výsledkom ľudskej činnosti (obsah) a má zároveň rovnaké charakteristiky ako externé, vonkajším pozorovateľom vnímateľné prejavy trestného činu (nelegálny). Naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty v trestnom práve má význam najmä vzhľadom na účel trestného konania, ktorým je konštatovanie spáchania trestného činu, teda naplnenie všetkých obligatórnych znakov trestného činu in concreto spolu so stanovením viny a trestu.

Pre vyvodenie záveru o nutnosti zamedzenia šírenia konkrétneho obsahu je preto nutné skúmať prípadné naplnenie objektívnej stránky trestného činu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti v zmysle § 424 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, teda či predmetný obsah podnecuje k násiliu alebo nenávisti voči skupine osôb alebo jednotlivcovi pre ich skutočnú alebo domnelú príslušnosť k niektorej rase, národu, národnosti, etnickej skupine, pre ich skutočný alebo domnelý pôvod, farbu pleti, sexuálnu orientáciu, náboženské vyznanie alebo preto, že sú bez vyznania, alebo verejne podnecuje k obmedzovaniu ich práv a slobôd.

Vo všeobecnosti je možné poznamenať, že v prípadoch tzv. hate speech dochádza ku kolízii slobody prejavu a ochrany práv tretích osôb, resp. hodnoty plurality informácií na strane jednej, a hodnôt zachovania tolerancie, rovnosti či zákazu diskriminácie na strane druhej – apriórne, abstraktné a presné vymedzenie deliacej línie medzi trestným či správnym právom sankcionovaného nenávistného prejavu a prejavu, ktorý ešte požíva ochranu na poli čl. 10 Dohovoru či čl. 26 Ústavy, je náročné. Vytvorenie spravodlivej rovnováhy vyžaduje vyvažovanie týchto hodnôt so zohľadnením individuálnych okolností konkrétne prejavu a ich kontextuálne posúdenie, a to pri zohľadnení judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Na poli článku 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach je na mieste poukázať na už notoricky známu premisu ochrany slobody prejavu vyjadrenú vo veci *Handyside proti Spojenému kráľovstvu*, a teda že sloboda prejavu sa vzťahuje nielen na také informácie, ktoré sú priaznivo prijímané alebo považované za neškodné či bezvýznamné, ale tiež na tie, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo skupinu obyvateľstva, také sú totiž požiadavky pluralizmu, tolerancie a znášanlivosti, ktoré

predstavujú predpoklady existencie demokratickej spoločnosti (rozsudok ESĽP zo dňa 7. 12. 1976 vo veci *Handyside proti Spojenému kráľovstvu* č. 5493/72, ods. 49).

ESĽP však vo svojej judikatúre zaujíma kvalitatívne odlišný prístup k prejavu uvedenému vo veci *Handyside proti Spojenému kráľovstvu* a prejavu nenávisťnému. Vo všeobecnosti je možné pojem nenávisť vnímať ako dlhodobú, hlbokú, intenzívnu negatívnu emóciu, ktorá vyjadruje zaujatosť, nepriateľstvo, odpor voči inej skupine, osobe alebo objektu, spája sa s potrebou škodiť a spôsobovať bolesť. Nenávisťné prvky takého prejavu sú založené na negatívnych predsudkoch hovorca voči určitým skupinám alebo jednotlivcom v spoločnosti, ktoré vo svojich vyjadreniach uráža, napadá, ponižuje, vyzýva k obmedzeniu ich práv alebo k násilným činom voči nim či inak pošliapava ich ľudskú dôstojnosť (Zákon č. 300/2005 Z. z., Trestný zákon. In [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.sk. ISSN 2336-517X, § 424). Konkrétnejšie túto emóciu zadefinoval Obershall, podľa ktorého sú nenávisťné prejavy stereotypizovaním cieľovej skupiny ako podradenej, morálne degenerovanej, čo predstavuje dehumanizáciu či démonizáciu. Nenávisťný prejav je podľa Jayawickrama v konečnom dôsledku snahou o marginalizáciu jednotlivcov na základe ich členstva v skupine (Obershall a Jayawickram in Viera Pejchal. *Nenávisťné prejavy a ľudská práva v strednej Európe. Tvorba práva s ohľadom na hodnotové pnutia*. Nakladateľstvá Karolinum. 2025, str. 53 – 54).

Vo všeobecnosti je komunikačným cieľom nenávisťných prejavov znevažovanie subjektu na základe negatívnych vlastností, ktoré má daný subjekt práve z dôvodu príslušnosti k skupine. Nenávisťné prejavy predstavujú formu očierňovania subjektu na sociálnej a v konečnom dôsledku psychologickú úroveň. Jasný úmysel znevážiť subjekt sa vo všeobecnosti považuje za dostatočný pre kvalifikáciu prejavu ako nenávisťného, a to aj vtedy, ak sa nenávisťný prejav minie účinkom a rečník neuspje v navádzaní publika na diskriminačné alebo škodlivé správanie (Alessio Sardo. *Hate Speech: A Pragmatic Assessment of the European Court of Human Rights' Jurisprudence*. The European Convention on Human Rights Law Review. November 2022, str. 19). V prípade pojmu *hate speech* však absentuje jasná univerzálna legálna definícia. Ani samotný ESĽP nevytvoril vyčerpávajúcu definíciu predmetného pojmu, namiesto toho pristupuje ku konceptu prípad od prípadu (European Court of Human Rights. Key theme. Article 10 Hate speech. Last updated 28. 2. 2026).

K samotnému nenávisťnému prejavu pristupuje ESĽP z dvoch pozícií. Pokiaľ pri najzávažnejších prejavoch uzná, že daný prejav spadá pod čl. 17 Dohovoru, ten bude z ochrany čl. 10 Dohovoru vylúčený úplne. V kontexte homofóbneho prejavu tak ESĽP urobil prvýkrát vo veci *Lenis proti Grécku* (rozhodnutie ESĽP zo dňa 27. 6. 2023 vo veci *Lenis proti Grécku* č. 47833/20). Metropolita gréckej pravoslávnej cirkvi publikoval na svojom blogu článok s názvom „*Spodina spoločnosti zdvihla hlavu! Buďme úprimní – pľujte na nich!*“ V blogovom príspevku sa objavili aj tieto výroky: „*Takže, títo zneuctení ľudia – pľujte na nich! Odsúďte ich! Vymažte ich z verejného priestoru!*“ („*Μαυρίστε τους!*“) *Nie sú to ľudia! Sú to úchyľky prírody! Trpia psychicky aj duchovne! Sú to osoby s duševnou poruchou! Bohužiaľ, títo ľudia sú horší a nebezpečnejší než niektorí z tých, ktorí žijú v psychiatrických liečebniach! Preto neváhajte – keď ich stretnete, pľujte na nich!*“ ESĽP považoval uvedené výroky podnecujúce k nenávisťi a dokonca k násiliu, ktoré predniesol vysoko predstavený cirkevný hodnostár za natoľko závažné, že uplatnil článok 17 a rozhodol, že sťažovateľ nemôže požadovať ochranu podľa článku 10 Dohovoru.

Druhý prístup spočíva v tom, že nenávisťný prejav sa považuje za spadajúci do rozsahu článku 10 Dohovoru a následne sa posudzuje podľa štandardných testov proporcionality tohto ustanovenia (*Vejdeland a iní v. Švédsko*, 2012, §§ 47–60; *Beizaras a Levickas v. Litva*, 2020, § 125; *Lilliendahl v. Island*, 2020, § 39). ESĽP tento prístup neuplatňuje len pri prejavoch, ktoré výslovne vyzývajú na násilie alebo iné trestné činy, ale aj pri vyjadreniach, ktoré útočia na osoby prostredníctvom urážania, zosmiešňovania alebo očierňovania určitých skupín obyvateľstva (*Beizaras a Levickas v. Litva*, 2020, § 125; *Vejdeland a iní v. Švédsko*, 2012, § 55) (Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights. Rights of LGBTI persons. Updated on 31. 8. 2025, bod č. 104-105).

Vo veci *Vejdeland proti Švédsku* ESĽP nekonštatoval porušenie čl. 10 Dohovoru v prípade sťažovateľov odsúdených za spáchanie trestného činu podnecovania k nenávisti. Sťažovatelia distribuovali do skriniek študentov gymnázia letáky označujúce homosexuálov za deviantov. Ďalej v letákoch tvrdili, že homosexualita má morálne devastujúce účinky na podstatu spoločnosti, promiskuitný život homosexuálov je hlavným dôvodom rozšírenia AIDS, alebo že homosexuálna lobby zľahčuje pedofíliu. Predmetné výroky podľa ESĽP obsahovali závažné tvrdenia založené na predsudkoch. Zdôraznil tiež okolnosť, že k distribúcii došlo v školských zariadeniach, teda u mladých ľudí v ovplyvniteľnom a citlivom veku, ktorí navyše letáky nemohli odmietnuť (rozsudok ESĽP zo dňa 9. 2. 2012 vo veci *Vejdeland a iní proti Švédsku* č. 1813/07, bod č. 56).

V rozhodnutí *Lilliendahl proti Islandu* bol sťažovateľ uznaný vnútroštátnym súdom za vinného v súvislosti s výrokmi, ktoré zverejnil online v rámci verejnej diskusie po rozhodnutí obecného zastupiteľstva posilniť na školách vzdelávanie a poradenstvo týkajúce sa osôb LGBTI+. ESĽP konštatoval, že dotknuté vyjadrenia ako „sexuálna deviácia“ či „devianti“ na adresu týchto osôb boli mimoriadne zraňujúce a motivované predsudkami, predovšetkým s jednoznačným prejavom odporu, predstavovali prejav podporujúci neznášanlivosť a pohrdanie voči homosexuálnym osobám. Peňažnú sankciu vo výške 800 EUR považoval ESĽP za primeranú a sťažnosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú (Rozhodnutie ESĽP zo dňa 12. 5. 2020 vo veci *Lilliendahl proti Islandu* č. 29297/18).

ESĽP taktiež uvádza: „Podľa judikatúry Súdu má prejav týkajúci sa vecí verejného záujmu v zásade nárok na silnú ochranu, zatiaľ čo **vyjadrenie, ktoré podporuje alebo ospravedlňuje násilie, nenávisť, xenofóbiu alebo inú formu intolerancie, si za normálnych okolností nemôže nárokovať ochranu.**“ (rozhodnutie *Perinçek proti Švajčiarsku*, § 230).

ESĽP vo veci *Erbakan proti Turecku* prízvukuje, že základom demokratickej a pluralitnej spoločnosti je tolerancia a rešpekt pre rovnakú dôstojnosť všetkých ľudí, z čoho plynie možnosť považovať v zásade za nutné postihovať všetky formy alebo dokonca zabraňovať všetkým formám prejavov, ktoré propagujú, podnecujú, podporujú alebo ospravedlňujú nenávisť založenú na neznášanlivosti za predpokladu primeranosti formálnych požiadaviek, podmienok či obmedzení legitímneho cieľu, ktorý je sledovaný (rozhodnutie ESĽP zo dňa 6. 7. 2006 vo veci *Erbakan proti Turecku*, č. 59405/00, ods. 56). Navyše podnecovanie k nenávisti nemusí nevyhnutne znamenať výzvu na páchanie násilia alebo iné trestné činy. Útoky na osoby spáchané urážaním, vystavovaním na posmech alebo hanobením konkrétnych skupín obyvateľstva môžu byť dostatočné na to, aby orgány uprednostnili boj proti rasistickým prejavom pred slobodou prejavu uplatňovanou nezodpovedným spôsobom (*Féret proti Belgicku*, č. 15615/07, § 73, 16. júla 2009).

Pri aplikovaní testu proporcionality, t. j. pri posudzovaní otázky, či bolo obmedzenie slobody prejavu zaručenej v čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd naozaj „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“ v záujme ochrany niektorého z verejných záujmov stanovených v čl. 10 ods. 2 Dohovoru aj ESĽP zohľadňuje viacero kritérií (faktorov). V rozhodnutí vo veci *Perinçek v. Švajčiarsko* (rozhodnutie z 15. októbra 2015, § 204 - 207) ich zhrnul takto:

„204. Súd bol postavený pred úlohu zvážiť uplatnenie článku 10 Dohovoru v mnohých prípadoch týkajúcich sa vyhlásení, verbálnych alebo neverbálnych, o ktorých sa tvrdilo, že vyvolávajú alebo odôvodňujú násilie, nenávisť alebo neznášanlivosť. Pri posudzovaní, či zásah do výkonu práva slobody prejavu autorov takýchto vyhlásení, alebo niekedy aj vydavateľov, bol „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“, Súd vo svetle všeobecných princípov formulovaných v judikatúre (...) zohľadnil viacero faktorov.

205. Jedným z nich bolo, či boli vyhlásenia urobené v napätej politickej alebo sociálnej situácii; prítomnosť takéhoto pozadia vo všeobecnosti viedla k tomu, že Súd akceptoval, že určitá forma zásahu proti takýmto vyhláseniam bola dôvodná. (...)

206. *Ďalším faktorom bolo, či vyhlásenia interpretované a videné v ich bezprostrednom alebo širšom kontexte možno považovať za priamu alebo nepriamu výzvu k násiliu, alebo za ospravedlňovanie násilia, nenávisti alebo neznášanlivosti (...)*

207. *Súd tiež venoval pozornosť spôsobu, akým boli vyhlásenia urobené, a ich schopnosti - priamej alebo nepriamej - viesť k škodlivým následkom. (...)*“.

Na podklade vyššie uvedených postulátov je preto treba posúdiť, či výroky v ich vzájomnom prepojení, v súvislostiach a celkovom vyznení predstavujú podnecovanie k nenávisti, a to s ohľadom na obsah prejavu, okolnosti prejavu či spôsobilosti prejavu viesť k škodlivým následkom.

Posúdenie, či predmetný prejav napĺňa znaky tzv. hate speech, musí byť vždy výsledkom kontextuálneho a individuálneho hodnotenia každej okolnosti veci, a to predovšetkým obsahu prejavu, osoby, ktorá prejav predniesla, motívu osoby či pravdepodobnosti ujmy v dôsledku takto realizovaného prejavu.

V prípade obsahu by nemalo byť objektom posúdenia len izolovaný význam prednesených slov, ale aj ich celkové vyznenie. Generalizujúce očierňovanie všetkých účastníkov či osôb inak prepojených s pochodom Pride je jednoznačným urážaním celej sexuálnej menšiny, ako aj všetkých osôb vyjadrujúcich sympatie s touto menšinou. Síce explicitným adresátom kritiky sú účastníci či sympatizanti pochodu, teda kritika formálne smeruje na dobrovoľný prejav postojov ku konkrétnemu spoločenskému javu reprezentácie či spoločenského postavenia sexuálnych menšín. Materiálne však predovšetkým cieľi na skupinu s chránenou charakteristikou v podobe sexuálnej orientácie, ktorej prejav je však na ľudskej vôli nezávislý.

Nemožnosť vyjadrenia nesúhlasu z morálnych či náboženských dôvodov na pochod Pride, či kritického hodnotenia spoločenského diania v súvislosti s postavením sexuálnych menšín, teda vyjadrovanie subjektívnych hodnotiacich úsudkov, by popieral prominentný význam slobody prejavu v ústavnom poriadku. Slobodné vyjadrovanie týchto postojov však nie je neobmedzené s odkazom na práva tretích osôb, na svoje limity naráža predovšetkým, keď svojim obsahom inherentne popiera ľudskú dôstojnosť osôb podrobených kritike. Takýto zásah pritom neznamena len subjektívnu urážku, ale môže narúšať aj spoločenské postavenie jednotlivca ako rovnocenného člena spoločnosti. Ako zdôrazňuje aj Jeremy Waldron, nenávistné prejavy môžu podkopávať záruku dôstojnosti, ako aj to, že každému jednotlivcovi bude priznané rovnaké postavenie a rešpekt v spoločnosti (Jeremy Waldron. *The Harm in Hate Speech*. Cambridge, 2012). Kritika vyslovená z dôvodu odlišnosti morálnych pozícií je legítimná, avšak obsah predmetného prejavu a použitá terminológia sa nevyčerpá v morálnom odsúdení osôb patriacich k sexuálnej menšiny, ale naznačuje odchýlku od prijateľnej podoby ľudskosti. Interpretácia pojmu úchyláctvo predstavuje v očiach racionálneho vonkajšieho pozorovateľa minimálne abnormalitu spojenú so silnou negatívnou konotáciou, dokonca degeneráciou. Použitý jazyk tak predstavuje spochybnenie samotnej ľudskej dôstojnosti osôb patriacich do tejto menšiny. Zároveň legítimná kritika poživajúca ochrany slobody vyžaduje aspoň minimálnu mieru argumentačnej dimenzie, teda snahu o vecné vysporiadanie sa s predmetom kritiky. Práve takýto prejav je schopný prispievať k spoločenskej diskusii, a to aj vtedy keď spochybňuje prevládajúce názory, keďže vytvára priestor pre konfrontáciu názorov. Naopak, prejavy, ktorých dominantným cieľom nie je prispieť k diskurzu, ale znevážiť a stigmatizovať určitú skupinu, túto argumentačnú kvalitu nemajú.

Prízvukovanie úchyláctva každého jednotlivého príslušníka pochodu Pride, resp. stotožnenie celej komunity s „čistokrvným úchyláctvom“ vo svojom celkovom vyznení znamená dehonestáciu celej sexuálnej menšiny, resp. nálepkovanie celej skupiny osôb s nabádaním na ich sociálne vylúčenie. Naviac predmetný prejav neobsahuje žiadne argumentačné nuansy, neobsahuje vecnú kritiku, a to ani pri zohľadnení limitov formátu krátkych videí. Motívom daného prejavu nie je len subjektívne vyjadrenie morálneho nesúhlasu, ale patologizácia celej sexuálnej menšiny.

V rámci posúdenia nenávistného prejavu je potrebné venovať osobitnú pozornosť aj osobe, ktorá predmetný prejav predniesla. Rozhodujúcim kritériom v tomto smere je, či ide o osobu verejne známu alebo súkromnú. Skutočnosť, že ide o influencera, teda o osobu pôsobiacu na sociálnych sieťach a schopnú ovplyvňovať verejnú mienku svojich sledovateľov, môže byť pritom významným faktorom podporujúcim záver o jej verejnej známosti. Pri posudzovaní tejto otázky je zároveň potrebné prihliadať na všeobecné obsahové zameranie jej činnosti, najmä na to, či sa dlhodobo a systematicky vyjadruje k veciam verejného záujmu (napr. spoločenským alebo politickým otázkam), alebo sa jej aktivita prevažne sústreďuje na oblasť súkromného života, zábavy, prípadne iný obsah bez väzby na verejný diskurz.

V tomto kontexte je ďalej potrebné zohľadniť postavenie predmetnej osoby v prostredí sociálnych sietí, najmä pokiaľ ide o kvantifikovateľné ukazovatele, ako sú počet sledovateľov, rozsah interakcií a celkový dosah jej prejavov. Nemožno však opomenúť ani spoločenské postavenie tejto osoby mimo digitálneho priestoru, pokiaľ môže takéto postavenie mať vplyv na vnímanie jej prejavov verejnosťou. Na prejavy takýchto osôb je potrebné kladť prísnejšie požiadavky z pohľadu možného zásahu do práv iných, najmä ak sa vyjadrujú k otázkam verejného diskurzu. V danom prípade ide o influencera – osobu známu na sociálnych sieťach, ktorá má potenciál ovplyvniť postoje či názory svojich sledovateľov. Jeho publikum nie je v slovenskom kontexte zanedbateľné (viac ako 57 000 sledovateľov), pričom predmetný obsah dosiahol ku dňu vykonania monitoringu 2. 9. 2025 vyše 116 000 zhliadnutí, viac ako 6 300 interakcií (tzv. „like“), 464 komentárov, 625 zdieľaní (údaje zo služby Facebook). Zároveň ho možno z titulu jeho profesie ako divadelného herca považovať za verejne známu osobu aj mimo digitálny priestor. Daný influencer sa navyše kontinuálne vyjadruje k spoločensko-politickým otázkam, čo odôvodňuje zvýšené nároky na jeho prejav z perspektívy prípadného zásahu do práv iných.

Pre posúdenie potenciálnej možnosti spôsobenia ujmy je tiež nutné zohľadniť platformu, na ktorej predmetný prejav zaznel, ako aj širší kontext jeho šírenia prostredníctvom sociálnych sietí s vysokým dosahom. Prejav prednesený v online priestore má už zo svojej podstaty zvýšený potenciál spôsobiť ujmu, a to najmä v dôsledku geografickej a časovej neobmedzenosti jeho prístupnosti. Sociálne siete však môžu šírku dosahu a intenzitu dopadu takéhoto prejavu ešte ďalej zosilňovať. Osobitný význam má pritom skutočnosť, že v prostredí sociálnych sietí môžu algoritmy optimalizované na mieru zapojenia používateľov uprednostňovať, a v konečnom dôsledku amplifikovať, emocionálne vyhrotený či dokonca kontroverzný obsah, keďže ten prirodzene vyvoláva väčší počet interakcií. (Smitha Milli et al. *Engagement, user satisfaction, and the amplification of divisive content on social media*, PNAS Nexus, Volume 4, Issue 3, March 2025).

Zásadný význam pre posúdenie predmetného prejavu má však aj jeho širší spoločenský kontext, ako aj pravdepodobnosť ujmy, ktorý môže takýto, svojim charakterom burcujúci, prejav vyvolať. V podmienkach Slovenskej republiky nemožno opomenúť skutočnosť, že v roku 2022 došlo k teroristickému útoku na Zámockej ulici, ktorý bol motivovaný nenávisťou voči LGBTI komunite. Pri posudzovaní predmetného prejavu je preto nevyhnutné zohľadniť, že k jeho šíreniu dochádza v spoločenskom prostredí poznačenom touto udalosťou. Zároveň bolo preukázané, že páchateľ uvedeného útoku sa dlhodobo radikalizoval prostredníctvom nenávistného obsahu šíreného na sociálnych sieťach. Táto skutočnosť predstavuje relevantný faktor pri hodnotení potenciálu obdobných prejavov prispievať k eskalácii nepriateľských postojov voči tejto komunite. Samotná existencia teroristického útoku namiereného voči LGBTI komunite samozrejme neimplikuje záver, že akýkoľvek kritický až nenávistný prejav voči tejto komunite má potenciál takého vyústenia, avšak tento zásadný moment blízkej minulosti nie je možné prehliadnuť pri hodnotení spoločenského kontextu šírenia takého prejavu.

Predmetný prejav prekračuje hranice ústavne akceptovaného prejavu, keďže sa neobmedzuje na hodnotiacu, hoci aj expresívnu či urážlivú kritiku, ale svojím obsahom zasahuje samotné jadro ľudskej dôstojnosti dotknutých osôb. V dôsledku paušalizácie založenej na ich sexuálnej orientácii dochádza

k redukcii týchto osôb na nositeľov tejto silno negatívnej charakteristiky, ktorá je im pripisovaná bez ohľadu na individuálne okolnosti. Použitá terminológia, najmä opakované a intenzifikované označovanie „úchyláctvom“, má zjavne dehonestujúci a dehumanizujúci charakter, keďže implikuje morálnu i sociálnu menejcennosť tejto skupiny a popiera jej rovnosť v dôstojnosti.

Zároveň absentuje vecná argumentačná rovina, ktorá by taký prejav ukotvovala v rámci racionálneho diskurzu, jeho dominantným účelom nie je prispieť k verejnej debate, ale znevážiť a vylúčiť určitú skupinu osôb z verejného priestoru. Závažnosť prejavu je umocnená postavením autora ako verejne známej osoby s významným dosahom, ako aj spôsobom šírenia v online prostredí, ktoré zvyšuje jeho potenciál zasiahnuť široké publikum a zosilniť jeho negatívne účinky v spoločenskom kontexte poznamenanom teroristickým úrokom voči LGBTI komunite v nedávnej minulosti.

Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že predmetný prejav prekračuje hranice ústavne chránenej slobody prejavu a napĺňa znaky nenávistného prejavu, keďže jeho podstatou je dehumanizácia skupiny osôb na základe ich príslušnosti k chránenej kategórii, spojená so spôsobilosťou vyvolať alebo zosilniť nenávistné postoje voči tejto skupine.

* * *

Z vyššie uvedených premís posudzovania legitimacy obmedzenia prejavu, tiež kazuistiky ESĽP vzťahujúcej sa k homofóbnym nenávistným prejavom a na vyššie uvedené skutočnosti, ako obsah prejavu, intenzita použitého jazyka, status influencera ako verejne známej osoby, kontext šírenia obsahu prostredníctvom sociálnych sietí s vysokým dosahom, ako aj osobitný spoločenský kontext, vyplýva, že predmetný prejav naplnil znaky **podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti podľa § 424 ods. 1 TZ**, a tak predstavuje **nelegálny obsah podľa ustanovenia § 151 ods. 2 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z.**

* * *

Dňa 9. 12. 2025 bolo Rade doručené vyjadrenie účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania. Účastník konania vo vyjadrení okrem iného uviedol, že uvedený obsah zneprístupnil, a preto má za to, že odpadol dôvod konania, čo je dôvodom pre zastavenie správneho konania. Po preverení vyššie uvedeného odkazu, na ktorom bol predmetný reel dostupný, bolo zistené, že dané video už nie je na tomto odkaze prístupné.

Účelom konania vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu podľa § 152 zákona č. 264/2022 Z. z. je odstránenie, zamedzenie verejnej prístupnosti, resp. zamedzenie šírenia nelegálneho obsahu. Ak by účastník konania nelegálny obsah sám neodstránil, výsledkom konania by bolo rozhodnutie Rady o zamedzení šírenia nelegálneho obsahu v zmysle § 153 zákona č. 264/2022 Z. z. Keďže však nelegálny obsah (Facebook reel s názvom „*Účasťou na dúhovom pochode podporujete úchyláctvo na verejnosti. Napríklad sadomaso praktiky a rôzne fetiše*“) už nie je na online platforme účastníka konania verejne prístupný a nie je šírený, pokračovanie v správnom konaní vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu nie je účelné.

Podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny orgán konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Poučenie

Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

V zmysle § 52 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno

odvolať, je právoplatné a vykonateľné oznámením účastníkovi konania.

Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa § 177 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Správnu žalobu je možné podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia na Správny súd v Bratislave.

* * *

Toto rozhodnutie sa vydáva v troch rovnopisoch:

1x účastník konania (elektronicky)

2x Rada pre mediálne služby

Mgr. Michal Dzurjanin
predseda
Rady pre mediálne služby
(podpísané elektronicky – v podpisovej doložke)